

CON ĐƯỜNG ĐẾN NƯỚC ĐỨC

- Dương Thị Tâm -

Tôi là một cô gái Hà Nội và đã học ngành Đức ngữ tại trường Đại học Hà Nội. Ngay từ học kỳ 1 tôi đã bị tiếng Đức và văn hóa Đức hấp dẫn đến nỗi tôi mong ước được tự mình trải nghiệm đất nước này, chứ không chỉ trên lý thuyết. Để du học ở Đức thì tôi không có tiền. Vì thế tôi quyết định tham gia chương trình Au-pair. Chương trình này sẽ tạo điều kiện cho tôi trong một năm làm quen đất nước, con người Đức và nâng cao trình độ tiếng Đức mình. Sau kỳ thi tốt nghiệp tại Hà Nội tôi tìm được trên internet địa chỉ một gia đình chủ nhà phù hợp. Tiền để mua vé máy bay tôi đã dần dần kiếm được khi dạy tiếng Đức cho những người Việt Nam mới học. Sau đó thì có thể lên đường!

Chia tay tại sân bay Nội Bài với bố mẹ, gia đình, bạn bè, với những cái ôm sâu lắng, những lời chúc tốt đẹp và vô vàn giọt nước mắt! Nỗi đau chia ly và tâm trạng không yên tâm pha lẫn với niềm vui dự cảm. Tôi tự xác định mình phải hoàn toàn tự lập và thời gian đầu ít nhiều phải tự thân vận động trên một đất nước xa lạ.

Sau đó thì hạ cánh tại Frankfurt, rồi kiểm tra hộ chiếu, nhận hành lý và tôi lần đầu tiên đặt chân lên nước Đức, trong một sân bay khổng lồ với nhiều Terminal, hai ga đường sắt, những lối đi dài vô tận và vô vàn biển báo! Tôi choáng ngợp và bối rối. Làm sao tôi tìm được đúng chuyến tàu đi Hamburg đến gia đình nuôi? Tôi phải lấy hết can đảm để lần đầu tiên hỏi đường người lạ bằng tiếng Đức. Người ta đã rất sẵn lòng giúp đỡ tôi trên con đường dài đến Hamburg, nơi gia đình nuôi đón chào tôi. Vậy là đã vượt qua thử thách đầu tiên! Điều đó đã động viên tôi muốn được thử thách thêm.

Năm Au-pair của tôi đã thực sự đẹp đẽ và tôi đã học được nhiều về cuộc sống gia đình thường nhật và văn hóa Đức. Đặc biệt mối quan hệ hàng ngày với con trẻ là rất tươi mát. Trong thời gian rỗi tôi tham gia hoạt động trong ngôi nhà đa thế hệ trong vùng, nơi già trẻ gặp gỡ, giao lưu. Ở đó tôi đã pha cà phê, làm bánh, chơi đùa với con trẻ và nghe những câu chuyện của người già. Cứ như thế thời gian trôi nhanh như gió thổi. Có một lần tôi cùng ban quản lý ngôi nhà tổ chức „Ngày ẩm thực Việt Nam“ và nấu những món ăn truyền thống Việt Nam. Trong bộ trang phục truyền thống Việt Nam tôi đã mang những món ăn đó ra mời mọi người. Hơn 20 vị khách đã rất hào hứng, trong đó có cả ông thị trưởng. Tôi rất hạnh phúc vì đã có thể tặng đất nước chủ nhà một chút văn hóa của quê hương tôi – như một lời cảm ơn cho sự thân thiện của họ.

Thậm chí ông thị trưởng còn mời tôi đến văn phòng của ông ấy trong tòa thị chính. Khi cùng ông ấy trao đổi với một cô giáo đã nảy sinh ý tưởng tổ chức một buổi thông tin về Việt Nam trong trường học. Nói là làm và nhiều học sinh đã tỏ ra rất quan tâm đến Việt Nam.

Năm Au-pair của tôi đã trôi qua quá nhanh và tôi đã rất muốn ở lâu hơn nữa. Tuy vậy sở ngoại kiều đã từ chối gia hạn thị thực của tôi. Chỉ khi nào chúng mình được có một chỗ làm trả lương đủ sống thì tôi mới có thể được cấp một thị thực mới. Tôi đã gửi nhiều đơn xin việc, nhưng tiếc là đều không thành! Đề nghị duy nhất tôi nhận được là một đợt thực tập không lương và điều đó hoàn toàn không giúp gì được cho tôi.

Hơn thế nữa gia đình nuôi của tôi còn đặc biệt thận trọng và sợ tôi có thể sẽ sống bất hợp pháp ở Đức và như vậy họ sẽ phải chịu trách nhiệm. Ngày nào họ cũng thúc dục tôi đăng ký vé về nước và dọa là nếu không họ sẽ báo cảnh sát, khi thị thực của tôi hết hạn. Tôi hoàn toàn đơn độc, vô vọng và tôi đã khóc hàng đêm. Trong khó khăn tôi đã tìm đến ông thị trưởng, trình bày tình trạng của mình và đề nghị ông giúp đỡ. Tôi rất ngạc nhiên khi thấy ông ấy hoàn toàn bình tĩnh. Ông gọi điện thoại cho sở ngoại kiều, trao đổi với gia đình nuôi và bằng một cách nào đó đã có một giải pháp: hợp đồng Au-pair của tôi được gia hạn một

tháng, quá đủ thời gian để nộp đơn tiếp. Sau đó điều kỳ diệu đã đến: tôi nhận được giấy báo được nhận vào đào tạo 3 năm nghề nhân viên khách sạn của một khách sạn nổi tiếng thế giới ở Berlin! Giờ thì tôi cũng nhận được thị thực và tôi vô cùng biết ơn ông thị trưởng về điều đó. Không có ông ấy giấc mơ nước Đức của tôi đã phải kết thúc sớm.

Berlin là một thành phố sống động tuyệt vời và đa văn hóa thu hút nhiều người đến từ khắp thế giới. Tuy nhiên điều đó có nghĩa là ở đây có ít chỗ ở mà người ta có thể trả tiền thuê được, nhất là đối với những người còn đang đi học nghề với thu nhập ít ỏi. Vì thế tôi đã phải chuyển chỗ ngủ nhiều lần, cho đến khi tìm được một chỗ ở xinh xinh lâu dài trong một căn hộ tập thể. Từ đó mọi việc trở nên tốt đẹp hơn. Ở chỗ làm cũng như ở trường tôi đều chăm chỉ và ham hiểu biết và vì thế đã hòa đồng rất tốt với tất cả mọi người. Khách sạn rất hài lòng với tôi, đến nỗi đã rút ngắn thời gian đào tạo tôi một nửa năm và vì thế tôi sắp thi tốt nghiệp rồi.

Qua thời gian ở Đức tôi đã trưởng thành lên và tự lập hơn nhiều và sẵn sàng đối mặt với những thách thức tiếp theo. Tất cả những điều mới học được cũng sẽ rất hữu ích đối với tôi trên quê hương mình, đặc biệt là tiếng Đức mà giờ đây tôi đã nắm được tương đối tốt. Trong thời gian qua thậm chí tôi đã tìm được một người bạn trai Đức và có được một thời gian hạnh phúc với anh ấy.

Nhưng đây lại là một câu chuyện khác...

Tôi gửi đến các bạn lời chào chân thành của một cô gái từ Hà Nội và Berlin!